

Jak skřítek z lampy zahnal čarodějnici Bludimíru

Borůvka měla ráda návštěvníky muzea. Postávali před návěstidly, prohlíželi si exponáty nebo se usadili na lavičky v blízkosti její kabinky a vyprávěli si různé příběhy. To se jí líbilo. Vždycky se něco zajímavého dozvěděla. Ze všeho nejraději však měla děti. Byly plné energie a jejich fantazie neznala mezí. Toho dne navštívil muzeum i malý Marek se svými kamarády.

Trávil prázdniny u své babičky. Na zahradě si děti rozestavěly stany, přes den podnikali dobrodružné výpravy a v noci sbírali Bobříka odvahy. Muzeum U Kolejí bylo, co by kamenem dohodil a rozhodly se proto navštívit svou oblíbenou mašinku.

V Borůvčině kabince se rozjely na nebezpečnou cestu do Říše strašidel, duchů a dalších příšer, které se jim zrodily v jejich hlavičkách. Střídaly se za volantem a vezly plný vagón cestujících.

„Ujížděj!“, křičela Dominika na mašinfíru Marka. „Rychleji, rychleji, Kostlivák za námi!“, přidal se Šimon.

„Tudy ne, couvej, je tam Zombík. Pust' mě k tomu!“, rozkazoval Matyáš.

Jak už to v dětské fantazii bývá, nakonec se jim podařilo všechny cestující ochránit a dorazili s nimi na nádraží ostrova Hrdinů. Taková záchranná mise je samozřejmě vyčerpávající a člověku při ní vyhládne. A protože byli hrdinové čtyři, dostali hlad čtyřnásobný.

Přesunuli se tedy z Borůvčiny kabinky do vagónu. Tam se posadili na koženkové lavice a rozbalili si sušenky, které měli na cestu.

Jakmile se jaksepatří posilnili, prohlíželi si vagón. U zadní stěny byly naskládány lampy, svítilny a lucerny.

„Poklad!“, zajásal Marek a zvedl ruce ve vítězném gestu.

„Jakej poklad?“, zatvářil se pochybovačně Matyáš, „jenom starý lampy!“

„Tsss“, ušklíbl se Marek, „jedna je určité Alladinova. Přetřeš jí, vyskočí džin a splní ti přání“, vysvětloval kamarádovi.

Děti začaly hledat po kapsách kapesníky. Marek byl nejrychlejší. Vytáhl z modrých krat'asů pestrobarevný kousek látky a začal čistit sklo veliké černé lampy.

„Co pán poroučí?“, ozval se za ním hluboký hlas. Hrdinové zcela nehrdinně vyjekli a otočili se jako na obrtlíku. Za nimi stál Přednosta a usmíval se pod vousy.

„Já... my... my... jen jsme to zkoušeli. Jestli tam není schovaný džin“, koktal Marek.

Děti trochu zvědavě a trochu ustrašeně pozorovaly Přednostu, jestli se třeba nehněvá. Dominika pro jistotu nasadila ten nejsladší a nejnevinnější úsměv, který dokázal každého odzbrojit. I Přednostu. „Kdepak, tady džina nenajdete“, zasmál se a pohladil holčičku po světlých vláskách. „To byste museli do Indie. Ve zdejších lampách se může schovávat akorát tak skřítek.“

„Pche, skřítek“, ohnul nos Šimon, „ten nemá žádnou sílu a je prťavej. Nikoho nevyděsí.“

„To by ses divil“, oponoval mu Přednosta, „povím vám příběh o skřítkovi ze železniční lampy. Myslím, že budeš koukat, co takový trpaslík dokáže.“

„Jóóó!“, volaly nadšeně děti a běžely si znovu sednout. „A budou tam příšery? Třeba Kostlivák a tak“, ujišťoval se Marek a oči všem svítily očekáváním.

„I vy chytrolíni!“, zasmál se Přednosta, „jen abyste se pak nebáli“, dodal a začal vyprávět.

****

Na jedné samotě, daleko od lidí, stál starý železniční domek, kterému se říkalo vechtr. Jiné obydlí široko daleko nebylo. Před domkem se klikatila úzká silnice a zelenala široká louka, po které vedly koleje, a za domkem se rozprostíral Černý les. V noci Černý les ještě víc zčernal, divoce to v něm šumělo a sem tam se z něj ozývaly prapodivné zvuky.

Ve vechtru bydlel strážník tratě, jistý Matěj. Několikrát za den obhlížel koleje, jestli jsou správně utažené, neleží na nich nějaká překážka a zda větve stromů a keřů nezasahují do jejich blízkosti. U vechtru se tyčilo vysoké návěstidlo s napřaženou rukou, kterou dávalo mašinkám vědět, jestli je cesta před nimi volná.

Matějovi samota nevadila. Časem si na ni zvykl a měl ji docela rád. Večer sedával na lavičce před domkem a pozoroval hvězdy nebo si u stolku ve světnici četl. Kniha měl plnou knihovnu a dozvěděl se z nich mnoho zajímavého. Co však Matěj netušil a ani v knihách o tom nebylo psáno – Černý les obývala strašidla.

„Já jsem to věděl!“, skočil Marek do Přednostova strašidelného vyprávění. „Určitě tam byly Kostliváci!“

„Anebo Zombie a Creepři“, přidala se Dominika. Děti se jaly vyjmenovávat další příšery z oblíbené videohry Minecraft.

Přednosta Minecraft neznal a tak netušil kdo je Creeper nebo Zombie natož jak vypadají. Poškrábal se za uchem, až se mu červená čapka svezla na stranu a rozhodl se, že si raději vystačí se strašidly, které mu byly bližší a které znal již od dětství.

Ve skalách se ukrýval Černokněžník a ohnivý mužik, za skalami přes den vyspával strašlivý obr Hromburác, po lese v noci povykoval Hejkal a po setmění vyrážela ze svého příbytku Klekánice.

Jednoho večera sem však jakýsi cizí vítr přivál čarodějnicí. A ne ledajakou. Byla to první dáma mezi čarodějnicemi - Bludimíra. Zákeřná, závistivá a škodolibá až běda. Vše, co jí stálo v cestě, ničila.

Usadila se v opuštěné jeskyni v nejtemnějším koutě Černého lesa.

Ve dne se dokázala proměnit v přívětivou dámu, aby obloudila co nejvíc dušiček a udržela si tak svou sílu a moc. V noci nasedla na koště a se strašlivým chechotem vylétávala na obhlídku. Zající před ní vystrašeně utíkali, lišky zalézaly hlouběji do svých nor a dokonce i noční sovy raději zavíraly kukadla a dělaly, že spí. Nikdo nechtěl stát Bludimíře v cestě.

Při jedné ze svých nočních obhlídek prolétla kolem Matějova vechtru.

„To by byla chaloupka, v té by se to čarovalo“, pomyslela si čarodějnice, zabrzdila koště a střemhlav se snesla dolů.

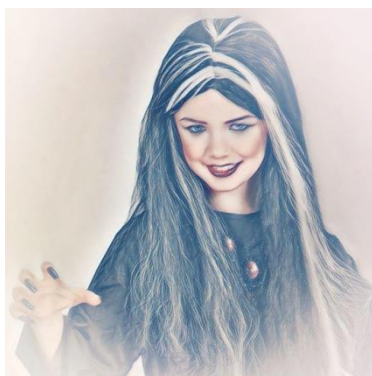
V okně u zápraží zahlédla světlo. Podívala se dovnitř. U kamen zrovna klečel jakýsi chlapík a přikládal polínka do plápolajícího ohně.

„Hloupá člověčina“, zaskřehotala čarodějnice a vycenila zuby stejně pokřivené, jako bylo její svědomí.

Člověčina nečlověčina, čarodějnice obydlí doměk zabrat nemohla, i kdyby chtěla sebevíc. I příšery mají své zákony, které musí dodržovat. Rozhodla se, že se do chaloupky nejprve zkusí dostat lstí. Druhý den na sebe vzala svou nejlepší podobu, jaksepatří se vyšňořila a vydala se k Matějově domku. Zastihla ho zrovna ve chvíli, kdy se vracel z obhlídky tratě. Podivil se, když uviděl neznámou dámu na takové samotě. Měla pěkné šaty a tvář anděla. Vykouznila ten nejsladší úsměv a začala mu lichotit - jaký je šikovný mládenec, když má domek jako nový, jakou musí mít sílu, když má pod střechou velkou hromadu naštipaného dříví a chválila a cukrovala.

To se ví, že Matějovi dělaly její lichotky dobře, jen něco se mu na té neznámé nezdálo. Její úsměv byl sice milý, řeči sladké, ale v očích vězelo cosi falešného, co ho přimělo, mít se na pozoru.

„Takový pohledný a statný chlapík a přesto tak osamoceny?“, zašeptala se a přejela prstem po Matějově tváři, „hospodyně vám zde chybí. To já bych se vám o domácnost postarala, prádlo vyprala a jídlo navařila. Se mnou byste štěstí udělal a samotu zahnal“, snažila se ho obloudit.

Matěj však nebyl hloupý. Bludimířiny řeči se sice krásně poslouchaly, ale jejím očím nevěřil. Ne nadarmo se říká, že není radno věřit cizímu člověku, třebaže vede medové řeči.

Potřepal hlavou, aby se vzpamatoval.

„Z toho nic nebude, milá dámo“, odvětil rozhodně a na dva kroky od ní odstoupil, „víte, já si tu docela dobře vystačím sám a samotu mám rád. A teď mě omluvte, mám práci.“

Bludimíra vzteky zezelenala nad tou potupou. Rozčertila se tak, že ztratila svou milou podobu. Před Matějem náhle stála ošklivá babice a blesky jí sršely z očí.

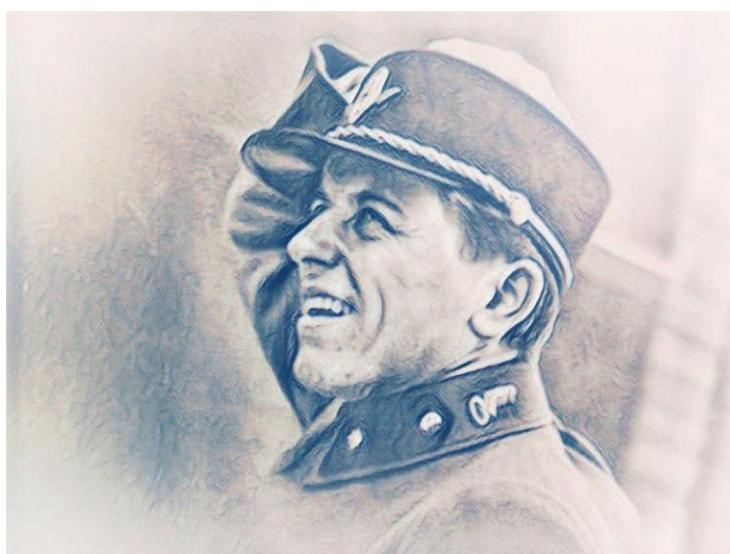
„Toho budeš litovat“, zaskřehotala pomstychtivě a zmizela.

Svou hrozbu myslela vážně. Ztrpčovala Matějovi život, jak jen mohla. Tu naházela na trať kmeny stromů, jindy ucplala komín suchým listím, tašky ze střechy shodila, hromadu našťípaného dříví odfoukla kdoví kam, dřevěnou lavičku zničila a na zápraží vysypala pavouky, které celý vechtr zabalili do hustých pavučin.

Matěj měl každý den co dělat, aby tu spoušť po zlé čarodějnici opět napravil. Lopotil se, uklízel a opravoval, ale druhý den celá dřina začala nanovo.

Nejvíc ho děsil Bludimířin škodolibý smích, který se ozýval z okolí vechtru noc co noc. Nenechával jej spát. Už mu ani jíst nechutnalo, celý pohubl a pobledl a začal uvažovat, že z domku raději uteče.

Smutně chodil z místnosti do místnosti a balil své věci do krabic a beden. Stěhovat se mu nechtělo, měl to tady rád, ale Bludimíra mu tak ztrpčovala život, že už jiné východisko neviděl. Jak se tak probíral cennostmi, objevil v koutku truhly starou železniční lampu, která kdysi visívala pod návěstidly. Vpředu měla dvířka s kulatým okýnkem. Dvířka však byla pokroucená a nedoléhala, sklo z okýnka zapadlo do lampy. Matějovi bylo líto ji vyhodit. Dvířka vyrovnal a sklíčko vyčistil a nalepil do okýnka. Navlhčil hadřík a začal lampu cidit. Čistil a čistil, až se leskla jako nová. Naplnil její nádobku petrolejem, zapálil knot a pozoroval plamínek, tančící uvnitř. Ten pohled jej podivně uklidňoval. Cítil se příjemně a v bezpečí.

Náhle údivem otevřel pusou. V plamínku uviděl obličej roztomilého skřítky. Matěj několikrát zamrkal a protřel si oči. Obličejík však nezmizel.

„Kdo jsi?“, zeptal se užasle.

Skřítek vyskočil ven. Byl oblečen do modré železničářské uniformy, na hlavě měl modrou čapku a pod bílým plnovousem se přívětivě usmíval.

„Jsem strážce této lampy“, řekl překvapenému Matějovi.

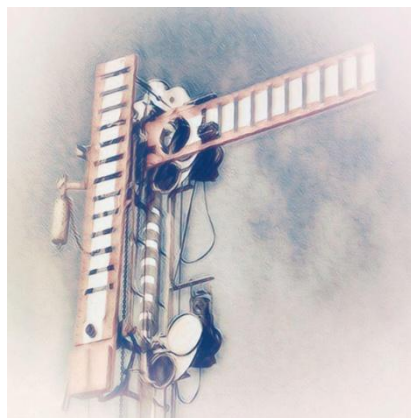
Když uviděl jeho nechápavý výraz, pokračoval: „Víš, každá lampa má svého skřítky. I ta nejmenší. Staráme se o to, aby její světlo pomáhalo a uklidňovalo.“

„To v každé lampě žije skřítek? Opravdu?“, zeptal se Matěj a štipl se do tváře, jestli se mu to jen nezdá. Auuuu. Zabolelo to. Sen to tedy není.

„My se neukazujeme, víš?“, vysvětloval trpaslík, „každému člověku je při rozsvícené lampě příjemněji. Světlo ukazuje cestu schovanou ve tmě, malé děti se při rozsvícených lampičkách v noci nebojí a klidněji usínají. To je důkaz toho, že každý ze strážců dělá svou práci dobře.“

Matěj se usmál a vzápětí zase posmutněl. Vzpomněl si na Bludimíru i na stěhování, které jej čeká. „Copak je s tebou?“, zeptal se skřítek starostlivě a položil malou ruku na Matějovo koleno, „něco tě trápí?“ Nešťastný mladík se mu svěřil se svými starostmi. Skřítek poslouchal, pokyvoval hlavičkou, mnul si bílé vousy a nakonec se na nešťastného mládence usmál: „Ty jsi pomohl mně, já pomohu tobě. Opravil jsi mou lampu a znovu ji oživil. Zavěs ji na návěstidlo a nic se neboj.“ Matěj skřítky poslechl, schoval se v domku za okno a sledoval, co se bude dít.

V noci se opět přihnala Bludimíra. Zakroužila nad vechtrem a zlověstně se zachechtala. Rozhlížela se, jakou zlomyslnost by opět nešťastnému človíčkovi provedla.

Když prolétávala kolem návěstidla, světlo lampy se rozzářilo jako tisíc sluncí. Čarodějníci páliho do očí a nebylo před ním úniku. Ať se hnula, kam hnula, neustále ji pronásledovalo.

Ve světle spatřila skřítkův obličej. Tentokrát se však přívětivě neusmíval, ale zle se na ni mračil. Jeho oči byly pichlavé jako žihadla, bodaly čarodějníci do celého těla, jakoby jí chtěly vrátit každou zlomyslnost, kterou kdy provedla.

Na to nebyla Bludimíra připravena. Strašlivě zaječela a zmizela. U vechtru, ani v Černém lese se již neukázala.

Matěj si zhluboka oddechl. Zamával skřítkovi, znovu si vybalil své věci a šel spokojeně spát. Jeho život se vrátil zpět do starých bezpečných kolejí, na které bedlivě dohlížel strážce z lampy. A za čas k sobě našel i hodnou a upřímnou ženu.

Přednosta dovyprávěl pohádku. Děti seděly na sedačce, oči navrch hlavy a ani nedutaly. Asi by tam seděly až do rána, kdyby někdo nezaklepal na dřevěnou stěnu vagónu. Kluci vyjekli, Dominika vypískla a Přednosta se leknutím zakuckal.

Z předsínky vozu vykoukl Borůvčin pán. Stál tam nepozorován již dost dlouho, aby slyšel dobrou polovinu Přednostovy pohádky.

„Děcka, stmívá se. Je na čase jít domů. Ať nedostanete vyhubováno“, řekl mírným přátelským hlasem.

„Ale venku už je skoro tma“, špítl trochu roztřeseně Marek.

„Co když narazíme na čarodějnici?“ přidala se Dominika.

„Nenarazíme, je fuč. Zmizela“, dodával si odvahu Matyáš.

„Jó a to si myslíš, že byla na světě jen jedna?“ dal tomu korunu Šimon.

„Co když bude lítat kolem stanů?“ fantazíroval Marek.

Děti pokračovaly dál ve svém „co když a kdyby“ a ze sedačky se nehuly.

Borůvčin pán obrátil oči v sloup a potají zahrozil na Přednostu – takhle je strašit! Pak dostal spásný nápad. Vyběhl z vagónu a vrátil se se třemi železničními svítilnami. Rozdal je chlapcům a Dominice připevnil na hlavu čelovku. Když ji rozsvítil, vypadala jako rozpustilá světluška.

„Nate“, mrkl povzbudivě na malé hrdiny, „a opatrujte je. Jsou v nich skřítkové strážci. Na ty si žádná strašidla ani příšery netroufnou.“

Vyprovodil děti až k rozcestí a s úsměvem pozoroval, jak bojovně vykračují s rozsvícenými svítilnami, i když se venku teprve smrákalo. Babička na ně již čekala s večerí.

Borůvčin pán se vrátil zpět do svého muzea. Přednosta tam zrovna vyprávěl Borůvce a výpravčí Blaženě pohádku o čarodějnici Bludimíře. Borůvčin pán zavrtěl hlavou a vzdychl si – on je prostě nepoučitelný. Když pohádka skončila, padla na muzeum tma. Přednosta a Blažena odešli do vagónu, Borůvka zavřela oči a Borůvčin pán krácel ke dveřím svého domku. U návěstidla se zarazil. Rozhlédl se po tmavé obloze, chvílku se rozmýšlel a poté rozsvítil černou lampu visící u ramene návěstidla. Ne, že by věřil na čarodějnice, ale -znáte to. Jistota je přece jen jistota.

